

— Ставай сега да бѣгаме, — подкани го тя съ разплаканъ гласъ.

Но Татунчо мълчеше неподвиженъ.

— Татунчо, живъ ли си, умрѣлъ ли си?

И както тъй плачеше и нареждаше надъ брата си, Татунка сжщо изохка и се протсна

на тревата. Единъ камъкъ бѣше ударилъ и нея по главата и макаръ че кръвь не потече, ударътъ бѣше така силенъ, че тя не можеше вече да стане.

А каменната градушка се сипѣше надъ тѣхъ и трѣбваше да се случи нѣкое чудо, за да останатъ и тоя пжтъ живи.

Николай Фоль

ЩЪРКЕЛЪ

Тракъ-тракъ, трака-тракъ,
азъ съмъ щъркелъ дългокракъ.
По ливади и полета,
азъ се скитахъ цѣло лѣто.
Въ мочурливитѣ мѣста,
край рѣкички и блата

ловѣхъ жабчета скокливи,
тънкокраки и кръкливи.

Тракъ-тракъ, трака-тракъ,
азъ съмъ щъркелъ дългокракъ.
Но сега е вече есенъ,